

Creștinii nu mint – nu-i așa?

Verset călăuzitor: Zaharia 8.16

Zaharia 8.16: Fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii.

Ca niște creștini evlavioși, cum doar vrem toți să fim, știm că trebuie să ne comportăm riguros conform cu adevărul. Așa că băgăm deja în capul copiilor noștri că și minciunile de nevoie sunt tot minciuni. Și suntem foarte atenți să facem vecinilor noștri o informare corectă asupra capacității cilindrilor noii noastre mașini. Dar oare cum stă treaba cu adevărul atunci când este vorba să apărăm propriul nostru drept sau autenticitatea grupării în care ne aflăm? Mai este și atunci adevărul așa de important pentru noi sau merge atunci după principiul: scopul scuză mijloacele?

Cum arată aceasta, de exemplu, când punem o anumită etichetă pe o altă grupare: „Ei sunt oameni exclusivi”, „Ei au principii independente”, „Ei se adună pe principii ale independenței”, „Ei sunt carismatici” și așa mai departe?

În primul rând se pune aici întrebarea, dacă, de fapt, știm ce am spus cu aceasta. Pe copiii noștri îi învățăm, într-adevăr, să nu repete nimic din ce nu înțeleg, dar noi înșine cădem adesea așa de ușor în această capcană. Putem noi să definim cu adevărat un asemenea termen și suntem noi siguri că definiția noastră corespunde înțelesului general al acestui termen? Putem noi să enumerăm un șir de criterii pe baza cărora poate fie pusă într-adevăr o asemenea etichetă? Și dacă da, avem noi atunci și dovezi întemeiate, verificabile, că lucrurile stau așa? Deja în Vechiul Testament se spune: „Atunci să cauți și să cercetezi și să întrebi cu de-amănuntul; și, iată, dacă este adevărat, lucru întemeiat, această urâciune s-a întâmplat în mijlocul tău ...” (Deuteronomul 13.14). În mod cu totul deosebit dacă este o etichetă negativă, pe care o punem poate pe o grupare întregă de frați și surori, atunci trebuie să ne aducem aminte: dacă va trebui să dăm socoteală chiar și de orice cuvânt nefolositor (Matei 12.36), atunci vom fi întrebați cu atât mai pe drept de Domnul nostru, cum am ajuns la această etichetare.

Când îi judecăm pe frații și surorile noastre, ne întrebăm noi atunci dacă judecăm într-adevăr acțiunile lor sau dacă le atribuim pe nedrept o concepție greșită? „Avantajul” de a imputa o atitudine rea este acela, că această afirmație poate fi contrazisă, ce-i drept, dar nu poate fi respinsă cu adevărat, pentru că în inimă privește numai Dumnezeu. Dar suntem noi conștienți de ofensa pe care putem s-o generăm, dacă imputăm o atitudine rea cuiva care poate că a fost bine intenționat? Dacă n-am dovezi clare, pot eu atunci să-mi arog dreptul să procedez așa cum numai Dumnezeu poate s-o facă?

Dacă este vorba să judec alte grupări, îmi ajunge mie atunci ceea ce spun conducătorii propriei mele grupări? Firește că trebuie să ne amintim de conducătorii noștri (Evrei 13.7) și chiar să ascultăm de ei (Evrei 13.17). Dar în același capitol al Epistolei către Evrei, în care suntem chemați la aceasta, ni se spune și că acești conducători se definesc ca unii care ne-au adus Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 13.7). Aici se pune deci întrebarea: Sunt oamenii, pe care îi recunoaștem drept conducători, aceia care ne-au adus *Cuvântul lui Dumnezeu* sau ne-au adus ei propria lor dogmă? Pe lângă aceasta ar trebui mereu să ne gândim că și sectele cele mai extreme își pot păstra bine membri mai ales din acest motiv, pentru că la ei încrederea față de conducere este dezvoltată deosebit de puternic și este promovată. Deja din copilărie ne sunt

marcate în cap fraze ca: „Trebuie totuși să ai încredere în frați”, așa încât în final credem că exact așa ar sta scris în Biblie (necon condiționat). Înainte să ne bazăm exclusiv pe o asemenea mărturie, ar trebui să ne întrebăm dacă – în caz că am fi crescut în cealaltă grupare, unde am avut încredere în alți conducători, cu alte dogme – nu i-am fi urmat exact la fel pe acești conducători. În afară de acesta ar trebui să fim totuși conștienți că și cel mai înțelept frate din propria grupare nu poate să fie deloc obiectiv într-o asemenea problemă.

Dar să fim totuși cinstiți – este așa de frumos să spunem simplu: Fratele X. a spus ... sau: Fratele Y a cercetat aceasta exact și am încredere în el. Apoi mai adăugăm foarte smerit: Eu însumi și-așa nu sunt așa de dotat încât să judec totul. Și această smerenie acționează atunci ca cea mai strașnică tabletă calmantă. Sau facem despre fratele Z. afirmația: El îi ademenește pe frați și pe surori la aceasta și aceasta. Dar dacă suntem foarte cinstiți cu noi înșine – nu trebuie atunci să recunoaștem adesea, că aici a fost vorba despre impresia noastră, dar că noi, dacă aceasta ar conta, n-am putea să aducem poate niciun martor în sprijinul afirmației. Și apoi, nu cumva am exprimat chiar o calomnie?

Și cât de severi suntem de multe ori, să judecăm lucrurile la alții! Repede vedem acolo ceva rău. Și la noi înșine sau în gruparea noastră găsim multe, dar pe acestea le scuzăm spunând că sunt numai „slăbiciuni”!

Dacă este vorba despre opiniile noastre doctrinare și suntem chestionați – avem noi atunci o argumentație din Scriptură sau este sprijinul nostru atunci „Luther a spus”? Dar fie Luther sau Calvin, fie Augustin sau Clemens, fie Darby sau Moody – ei puteau să fi fost oameni mari ai lui Dumnezeu, dar are faptul acesta voie să fie suportul propriu-zis pentru imaginea noastră de cuvinte sănătoase?

Fratele W.J. Hocking a spus odată:

Asigură-te că ceea ce ai este de la Dumnezeu. Lasă acest lucru să fie ancorat temeinic în sufletul tău, ca înaintea lui Dumnezeu, ca ceea ce ai crezut și cu care ești unit, să fie de la El. Nu prelua de la alți oameni convingeri spirituale pentru tine; să nu ai nici chiar convingerile tatălui tău și ale mamei tale; ci să le ai de la Dumnezeu și să ai dovezi de la Scriptură pentru ele și atunci poți să mergi să te odihnești cu o conștiință bună și un duh plin de pace.¹

Toate acestea sunt lucruri serioase și de câte ori n-am eșuat în ele! Dar ce facem dacă ni s-a arătat o anumită stare a lucrurilor, respectiv dacă am fost corecțați? Cum stau lucrurile cu cuvântul din Zaharia: „Fiecare să spună adevărul”? Ca reacție, ne sunt deschise mai multe posibilități:

1. Nu pot să-mi amintesc deloc dintr-odată să fi spus aceasta. Asemenea „accese subite de Alzheimer” sunt, înainte de toate, plasate atunci când declarația este făcută cu ceva timp în urmă.
2. Eu sucesc atâta timp noțiunile, până când am schimbat înțelesul noțiunilor într-atât, încât, apoi, să am totuși dreptate.

¹ W.J. Hocking, din *Christ and His Church: 7 – The Church in Decay and Disorder; The solid foundation*. Opt prelegeri ținute în Wildfell Hall, Catford, London, 1929.

3. Îl resping ca persoană pe acela care mă face atent la ceva, pentru că el „are o concepție greșită”. Și astfel nu mai trebuie să-mi fac griji pentru atenționare. Aceasta este una dintre cele mai iubite metode în ziua de astăzi; o parte aduce argumente peste argumente, iar cealaltă parte le reduce la tăcere, prin aceea că judecă și stabilește repede motivele celeilalte: „Și-așa n-are niciun rost; celălalt are oricum o concepție greșită.”
4. Îmi recunosc eșecul înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Numai a patra variantă îmi va aduce adevărata eliberare din vina mea.

Din experiența personală, ca și din experiența de pe pagina noastră de internet, știm că creștinii diferitelor grupări creștine (unii mai mult și alții mai puțin) se fac vinovați în aceste lucruri și că noi suntem permanent în această primejdie și cu siguranță că de multe ori am și eșuat deja. De aceea trebuie să chibzuim cu adevărat serios toate aceste cuvinte. Lucrul acesta îi privește într-o măsură deosebită pe creștinii sau în general pe oamenii care au crescut în grupări care constituie un sistem foarte închis în sine. De multe ori suntem speriați că un creștin, sincer în esență, se lasă purtat de lucruri și manifestări pe care în circumstanțe normale nu le-ar fi exteriorizat niciodată. Uneori avem impresia că în asemenea cercuri se face o „spălare a creierului” (firește că nu conștient!).

De aceea am dori în acest loc să vorbim conștiinței unor astfel de oameni, care ocupă o poziție de conducere într-o anumită grupare, să-i atragă pe oamenii încredințați lor exclusiv la Cuvântul lui Dumnezeu și nu după ei sau la dogma lor. Sunt conducători răi cei care își duc „oile” după ei. Marea misiune a muncii unui creștin este să-l ducă pe credincios într-o dependență tot mai mare de Dumnezeu și să-i trezească responsabilitatea în conștiință, că în ziua Domnului va sta singur înaintea Domnului și nu poate să spună: „Da, dar în gruparea mea aceasta s-a făcut mereu așa”, „Dar tatăl meu a spus ...” sau „Fratele XY a făcut aceasta așa și așa”. Cu aceste declarații nu vom ajunge atunci mai departe. De aceea dorim pentru fiecare cititor, ca el să simtă că este singur responsabil pentru ce crede. Pentru tot ce credem trebuie să avem dovezi din Scriptură (cel puțin atunci când ni se cere socoteală). Și aceasta este o stâncă sigură, o bază solidă. Ne așezăm noi pe ea?

Creștini fiind, suntem obligați față de adevăr și suntem, de asemenea, responsabili pentru ce credem că este adevărul revelat. Este datoria noastră cea mai sfântă să avem grijă, în mod cinstit, ca ceea ce credem să fie realmente adevărul revelat al Cuvântului lui Dumnezeu, exact așa cum suntem responsabili ca ceea ce spunem unii despre alții să corespundă adevărului.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/christen-luegen-nicht-oder-a928.html>